

УДК 316.77:364.694:616-03

[https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-11\(19\)-741-752](https://doi.org/10.52058/3041-1572-2025-11(19)-741-752)

Радзішевська Євгенія Борисівна кандидат фізико-математичних наук, доцент, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0001-9149-7689>

Рисована Любов Михайлівна кандидат технічних наук, доцент, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0001-7937-4176>

Гранкіна Світлана Семенівна старший викладач, Харківський національний медичний університет, кафедра медичної та біологічної фізики і медичної інформатики, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0003-1689-5817>

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНА ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ

Анотація. Сучасне суспільство функціонує в умовах динамічного розвитку цифрових технологій, що зумовлює трансформацію інформації у ключовий стратегічний ресурс, співставний із природними, енергетичними чи фінансовими. Від того, наскільки ефективно здійснюється управління інформаційними потоками, значною мірою залежить стабільність соціально-політичних процесів, рівень безпеки та можливості сталого розвитку держави. Інформаційно-комунікаційна функція держави сьогодні виходить за межі традиційних механізмів регулювання і включає комплекс заходів, спрямованих на нормативно-правове забезпечення, організаційну координацію та створення технологічних рішень для збору, обробки, зберігання та поширення даних у безпечний і прозорий спосіб.

Особливе місце в цьому контексті посідає сфера охорони здоров'я, де процес цифрової трансформації став одним із найінтенсивніших. Впровадження системи eHealth, використання електронних медичних записів, розвиток телемедицини, застосування міжнародних стандартів HL7, DICOM та інших сприяли суттєвому підвищенню ефективності медичних послуг, їх інтеграції у глобальний інформаційний простір і гармонізації з міжнародними нормами. Водночас зростає актуальність питань захисту персональних даних, формування правових та етичних механізмів їхнього використання, що є запорукою довіри громадян до медичних інновацій.

Інформаційна політика в медицині передбачає комплексний підхід, який охоплює цифровізацію медичних послуг, забезпечення відкритості й доступності

статистичних даних, розвиток цифрової інфраструктури, підвищення рівня медіаграмотності населення та регулювання діяльності медіа й ІТ-компаній у сфері охорони здоров'я. Водночас сучасні виклики, серед яких поширення дезінформації, недовіра до офіційних джерел, цифрова нерівність, недостатній рівень інфраструктурного забезпечення та обмежені цифрові навички значної частини населення, вимагають системних рішень і державної підтримки.

Формування ефективної державної інформаційної політики в сфері охорони здоров'я виступає стратегічним завданням національної безпеки та соціальної стабільності. Вона спрямована на забезпечення прозорості управлінських процесів, зміцнення довіри громадян до інституцій, захист інформаційних ресурсів і розвиток інноваційного потенціалу. Реалізація таких підходів дозволить створити сучасну, стійку та орієнтовану на потреби громадян систему охорони здоров'я, здатну відповідати викликам інформаційного суспільства.

Ключові слова: інформаційна політика, охорона здоров'я, цифрова трансформація, захист персональних даних, медіаграмотність.

Radzishevskaya Yevgeniia Candidate of Physical and Mathematical Sciences, Associate Professor, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0001-9149-7689>

Rysovana Liubov Candidate of Technical Sciences, Associate Professor, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0001-7937-4176>

Hrankyna Svitlana Senior Lecturer, Kharkiv National Medical University, Department of Medical and Biological Physics and Medical Informatics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0003-1689-5817>

INFORMATION AND COMMUNICATION FUNCTION OF THE STATE

Abstract. Modern society operates in conditions of dynamic development of digital technologies, which causes transformation of information into a key strategic resource comparable to natural, energy or financial resources. The stability of socio-political processes, the level of security and the possibilities of sustainable development of the state largely depend on how effectively information flows are managed. The information and communication function of the state today goes beyond the traditional regulatory mechanisms and includes a set of measures aimed at regulatory and legal support, organizational coordination and the creation of technological solutions for collecting, processing, storing and distributing data in a safe and transparent manner.

A special place in this context is occupied by the sphere of health care, where the process of digital transformation has become one of the most intensive. The implementation of the eHealth system, the use of electronic medical records, the development of telemedicine, the application of international standards HL7, DICOM and others have contributed to a significant increase in the efficiency of medical services, their integration into the global information space and harmonization with international standards. At the same time, the relevance of issues of personal data protection, the formation of legal and ethical mechanisms for their use, which is the key to citizens' trust in medical innovations, is growing.

Information policy in medicine provides for a comprehensive approach that includes the digitalization of medical services, ensuring the openness and accessibility of statistical data, the development of digital infrastructure, increasing the level of media literacy of the population and regulating the activities of media and IT companies in the field of health care. At the same time, modern challenges, including the spread of disinformation, distrust of official sources, digital inequality, insufficient level of infrastructure and limited digital skills of a significant part of the population, require systemic solutions and state support.

The formation of an effective state information policy in the field of health care is a strategic task of national security and social stability. It is aimed at ensuring the transparency of management processes, strengthening citizens' trust in institutions, protecting information resources and developing innovative potential. The implementation of such approaches will allow creating a modern, sustainable and citizen-oriented healthcare system capable of meeting the challenges of the information society.

Keywords: information policy, healthcare, digital transformation, personal data protection, media literacy.

Постановка проблеми. В умовах глобалізації та стрімкого розвитку цифрових технологій інформація перетворилася на один із ключових стратегічних ресурсів, від ефективного використання якого залежить стабільність політичної системи, економічний розвиток та рівень соціальної безпеки держави. Зростання обсягів інформаційних потоків, розширення комунікаційних каналів і поява нових форматів взаємодії між державними інститутами та суспільством зумовлюють необхідність переосмислення ролі держави як координатора, регулятора та гаранта доступності й достовірності інформації. Інформаційно-комунікаційна функція держави набуває особливого значення в умовах трансформації суспільних відносин, коли цифрові технології стають основою управлінських процесів, а комунікація між владою і громадянами відбувається в режимі реального часу. Ефективна реалізація цієї функції передбачає створення цілісної системи збору, обробки, захисту та поширення інформації, здатної

забезпечити прозорість діяльності органів влади, підтримати громадський діалог і протидіяти дезінформації. Водночас розвиток інформаційного суспільства ставить перед державою нові виклики, пов'язані з кіберзагрозами, маніпуляціями громадською думкою та нерівним доступом до цифрових ресурсів. У цих умовах інформаційно-комунікаційна політика стає невід'ємним елементом національної безпеки та інструментом формування довіри громадян до державних інститутів.

Поняття інформаційних потоків охоплює всі форми передавання, зберігання та обробки інформації між учасниками суспільних процесів, від офіційної урядової звітності та статистики до публікацій у ЗМІ, повідомлень у соціальних мережах, електронних реєстрів, баз даних і навіть чуток. Держава діє як архітектор і координатор цієї складної системи: з одного боку, вона встановлює нормативні межі для функціонування інформаційного простору через законодавчі акти, які визначають права й обов'язки суб'єктів у сфері інформації, з іншого - реалізує інституційні, технологічні й адміністративні механізми контролю за цими процесами.

Важливу роль у регулюванні інформаційних потоків відіграють органи державної влади та спеціалізовані інституції, які відповідають за цифрову трансформацію, кібербезпеку, стандартизацію інформаційних систем. Наприклад, Міністерство цифрової трансформації України координує державну політику у сфері електронного урядування та електронних послуг, створює цифрову інфраструктуру, впроваджує нові інформаційні платформи. Спеціальні служби, такі як Служба безпеки України чи Державна служба спеціального зв'язку та захисту інформації, відповідають за захист критичної інформаційної інфраструктури та боротьбу з кіберзагрозами.

Крім нормативного й організаційного компонентів, держава виконує функцію технологічного координатора. Вона визначає стандарти електронної ідентифікації, формати збереження інформації, моделі захисту даних, рівні доступу до баз даних, правила ведення електронного документообігу тощо. Саме таким чином забезпечується взаємодія між різними державними структурами, а також між державою та громадянами, наприклад, у процесах електронного врядування або надання адміністративних послуг.

Інформаційні потоки в медицині охоплюють широкий спектр: від електронних медичних записів, клінічних протоколів і лікарських рецептів до великих національних реєстрів пацієнтів, баз даних про щеплення, епідеміологічну ситуацію та фінансування медичних послуг. Ці потоки циркулюють між медичними працівниками, пацієнтами, страховими компаніями, фармацевтичними установами та державними органами. Без ефективного регулювання цієї складної мережі даних система охорони здоров'я не може функціонувати належним чином.

Перехід медичної галузі у цифрову площину докорінно змінив принципи її функціонування у відповідності до засад науки медична інформатика та її базового концепту – поняття «інформація». Державні інституції у цьому контексті виступають як регулятори інформаційних потоків, забезпечуючи відкритість даних для пацієнтів, лікарів та науковців, гарантуючи захист персональних медичних даних, уніфікацію електронних медичних записів, сумісність програмного забезпечення. Ці процеси відбуваються на підставі розробки нормативів обміну медичними даними, створення відповідної фінансової та інфраструктурної підтримки (інвестування в розвиток електронної системи охорони здоров'я (eHealth)).

Як приклади реалізації державних регуляторних активностей можна розглядати такі загальновідомі факти:

- запуск національного порталу eHealth, дозволив пацієнтам переглядати історію своїх звернень, рецепти та декларації з лікарями, перевіряти ліцензії закладів охорони здоров'я;

- використання електронного цифрового підпису медичними працівниками при вході в систему eHealth і підписанні електронних медичних записів забезпечило ідентифікацію користувачів та недопущення несанкціонованого доступу до даних;

- об'єднання даних з різних клінік через єдину електронну систему охорони здоров'я (ЕСОЗ) надало лікарям доступ до медичної інформації пацієнта незалежно від місця обслуговування та наочно продемонструвало результати та можливості інтеграції інформаційних систем;

- впровадження стандарту HL7 для обміну медичною інформацією між закладами дозволило системам лабораторної діагностики передавати результати аналізів до електронної картки пацієнта в уніфікованому форматі;

- державне фінансування проекту "Трембіта" забезпечило безпечний обмін інформацією між реєстрами державних органів, зокрема реєстрами МОЗ та НСЗУ.

Всі ці приклади демонструють активну роль держави як координатора і гаранта ефективної інформаційної взаємодії в сфері охорони здоров'я.

Мета статті – вивчення інформаційно-комунікаційної функції держави, як складової інформаційної політики.

Виклад основного матеріалу. Під інформаційною політикою розуміється сукупність державних рішень, дій і заходів, спрямованих на ефективне управління інформаційною сферою країни, зокрема, в медичній сфері. Інформаційна політика в охороні здоров'я спрямована на управління всією інформаційною екосистемою для забезпечення ефективної та безпечної медичної допомоги. Основними цілями інформаційної політики є підвищення якості надання медичних послуг шляхом оптимізації управління системою охорони здоров'я,

забезпечення її прозорості, підзвітності та створення безпечного середовища для циркуляції даних.

Реалізація заявлених цілей досягається за рахунок чотирьох основних векторів зусиль, а саме:

- збір, обробка та обмін медичною інформацією (електронні медичні картки, історії хвороби, рецепти, дані епідеміологічного моніторингу тощо);
- забезпечення доступу до інформації (пацієнти мають право переглядати власні медичні записи, громадськість має доступ до статистичних даних (рівень захворюваності тощо));
- захист персональних даних.

Перелічені категорії основних напрямків реалізації державної політики в медицині можна поділити на кілька стратегічних сфер і, в першу чергу – цифровізація медичних послуг, тобто впровадження цифрових технологій для оптимізації управлінських і клінічних процесів. Прикладами реалізації зусиль цієї стратегічної сфери, у першу чергу, є впровадження електронної медичної документації, що забезпечує централізований облік медичної інформації про пацієнтів та є підґрунтям її постачання в центральну державну базу даних та її оперативного обміну між закладами охорони здоров'я. Цифрова трансформація системи охорони здоров'я призвела до появи телемедицини – дистанційного надання консультацій, моніторингу, проведення діагностувальних заходів. До напрямків цифровізації медичних послуг належить розробка та впровадження медичних інформаційних систем (МІС), завдяки яким здійснюється автоматизація закладів охорони здоров'я та інтеграція з державними реєстрами (наприклад, пенсійним фондом). Вельми актуальним напрямком цифровізації медичних послуг є електронні рецепти, що забезпечують електронний обіг лікарських засобів та сприяють прозорості фармацевтичного контролю за призначенням медикаментів. Стрімкий розвиток індустрії мобільних додатків та носимих (wearables) пристроїв забезпечує самоконтроль за станом здоров'я та сприяє профілактиці хронічних захворювань.

Наступною стратегічною сферою напрямків реалізації державної політики в медицині є забезпечення доступу до медичної інформації, захист персональних медичних даних та інформаційна безпека. Наочними прикладами реалізації державною цієї стратегії є публікація відкритих статистичних даних щодо стану здоров'я населення, захворюваності, вакцинації, відкриті дашборди МОЗ і НСЗУ, надання пацієнтам можливості переглядати свої медичні дані (наприклад, через мобільний додаток Helsi). У відповідності до вимог Закону України «Про захист персональних даних» відбувається шифрування інформації, ідентифікація користувачів, обмеження доступу до чутливої інформації. Застосування захищених каналів зв'язку між медзакладами та центральними серверами МОЗ сприяє захисту державних медичних реєстрів від кібератак та безпечній аутентифікації користувачів.

Все, про що йшлося вище, відбувається на тлі гармонізації національних стандартів із поширеними у світі стандартами та класифікаторами, що також є стратегічною сферою напрямків державної політики. Впровадження міжнародно визнаних і поширених світових стандартів в Україні сприяє подальшій інтеграції зі світовим інформаційним простором у царині медичних інформаційних систем. Такими прикладами є, зокрема, перехід до стандартів HL7 та DICOM, класифікаторів ICPC-2, МКФ, SNOMED, уніфікація протоколів обміну медичною інформацією.

Необхідною складовою інформаційної політики є також розвиток інформаційної культури населення та регулювання діяльності медіа й ІТ-компаній, що спрямована на формування свідомого, поінформованого суспільства та безпечного цифрового середовища. Інформаційна політика держави у цьому напрямку полягає у проведенні систематичних заходів, спрямованих на підвищення обізнаності громадян щодо прав на доступ до достовірної медичної інформації, критичного мислення в оцінці медичних повідомлень у ЗМІ та соцмережах, безпечного використання цифрових медичних сервісів (наприклад, електронної медичної картки і телемедицини), розуміння ризиків дезінформації, зокрема, пов'язаної з вакцинацією, методами лікування та профілактики. Цей напрям вимагає участі держави, освітніх інституцій, громадських організацій та ЗМІ у просвітницьких кампаніях.

Регулювання діяльності медіа та ІТ-компаній полягає у встановленні правових та етичних рамок щодо поширення медичної інформації з метою уникнення маніпуляцій і паніки; у притягненні до відповідальності за поширення фейкової або небезпечної інформації; у співпраці держави з цифровими платформами щодо модерування контенту, пов'язаного з охороною здоров'я. Додатково, цей напрям включає підтримку інновацій з обов'язковим дотриманням етичних норм і національного законодавства стосовно захисту персональних даних.

Законодавче підґрунтя інформаційної політики держави складається з:

- нормативно-правового забезпечення (закони та підзаконні акти, які визначають правила інформаційного обміну. Наприклад: Закон України «Про інформацію», «Про захист персональних даних», «Про доступ до публічної інформації»);
- інституційного забезпечення (створення органів, відповідальних за управління інформацією (Мінцифра, НАЗК, СБУ в частині кібербезпеки тощо);
- технологічного регулювання – (затвердження стандартів передачі та збереження інформації, забезпечення кіберзахисту, розвиток цифрової інфраструктури (електронний документообіг, реєстри, портали тощо);
- контролю і моніторингу (держава забезпечує дотримання правил обміну інформацією, проводить аудит інформаційної безпеки, виявляє витоки або маніпуляції з інформацією).

Беручи до уваги перелічене, під державною інформаційною політикою в охороні здоров'я розуміється комплекс цілей, принципів, механізмів і дій, що визначають, як держава інформує громадян про стан системи охорони здоров'я; реагує на епідемії, пандемії, кризові ситуації; регулює цифрову інфраструктуру в медицині; формує свідоме ставлення до здоров'я; створює механізми захисту інформації; регулює діяльності медіа, ІТ-компаній, телекомунікацій; реалізує освітню політику цифрової грамотності тощо.

Ключовим інструментом реалізації державної інформаційної політики у сфері охорони здоров'я є електронна система охорони здоров'я eHealth, яка забезпечує централізований облік медичних послуг, електронне адміністрування відносин між медичними установами та НСЗУ, а також ведення низки електронних реєстрів (реєстр пацієнтів, лікарів, декларацій, електронних рецептів, медичних висновків тощо). Розвиток цієї політики вимагає тісної координації між різними гілками влади, органами виконавчої влади, місцевими адміністраціями, ІТ-індустрією, громадянським суспільством і професійними спільнотами медиків. Успішність такої реалізації залежить не лише від прийняття нормативних рішень, але й від готовності системи охорони здоров'я до інституційних змін. Зокрема, важливим викликом залишається підвищення цифрової грамотності медичних працівників і забезпечення рівного доступу до технологій серед різних регіонів країни.

Реалізація інформаційної політики натеper ще не є налагодженою та повністю ефективною технологією, причиною чому стає низка факторів, серед яких на перше місце можна поставити недовіру населення до офіційної інформації. Велика кількість громадян у питаннях отримання інформації надають перевагу неофіційним джерелам (месенжери, соціальні мережі). Як наслідок, під час кризових ситуацій, з якими останніми роками стикається наша країна (пандемія COVID-19, воєнний стан), широко поширеним явищем є розповсюдження неправдивої, фейкової інформації. Відсутність централізованих інформаційних платформ з актуальною, підконтрольною державі інформацією й ефективних механізмів співпраці держави з платформами YouTube, Facebook, TikTok призводять до неузгодженості в комунікаційних процесах офіційних структур (МОЗ, НСЗУ, Мінцифра) та завдають непоправної шкоди у питаннях інформування громадян. На тлі низького рівню медіаграмотності населення, неспроможності критичного оцінювання інформації, громадяни стають легкою мішенню для дезінформації, занурюючись у нетрі псевдонауки та клікуватості. Обтяжуючим фактором є також недостатня розвиненість цифрової інфраструктури, що призводить до інформаційної нерівності між містом і селом та відсутності доступу до електронних сервісів eHealth у частини громадян.

Таким чином, формування та реалізація ефективної державної інформаційної політики в сфері охорони здоров'я - це не лише технічне чи комунікаційне

вати відкритість та прозорість своєї діяльності. У сфері охорони здоров'я він реалізується через публікацію інформації про роботу закладів охорони здоров'я, результати державних закупівель, показники ефективності програм, статистичні дані про захворюваність, вакцинацію тощо. Це сприяє формуванню довіри громадян до медичних установ і органів управління.

Спеціальним нормативним актом, який безпосередньо стосується правовідносин у сфері охорони здоров'я, є Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я». У цьому законі закріплено право пацієнта на інформацію про стан свого здоров'я, права на медичну таємницю, порядок доступу до медичної документації, зокрема електронної. Закон також визначає обов'язки медичних працівників щодо обробки, фіксації та зберігання медичної інформації, а також межі її розголошення.

Зі зростанням значення цифрових технологій особливу роль відіграють нормативні документи, які регулюють електронні сервіси та цифрову ідентифікацію. Закон України «Про електронні довірчі послуги» забезпечує юридичну силу для електронного підпису, електронної печатки та цифрових сертифікатів, тобто ключових інструментів, які дозволяють безпечно передавати медичні дані, підписувати електронні рецепти, направлення, декларації та інші документи у системі eHealth. Цей закон сприяє створенню безпечного середовища для цифрової взаємодії між медичними установами, державою та пацієнтами.

Нормативно-правове забезпечення цифрової трансформації охорони здоров'я реалізується також через постанови Кабінету Міністрів України, накази Міністерства охорони здоров'я, регламенти Національної служби здоров'я України (НСЗУ), методичні рекомендації та технічні регламенти. Зокрема, йдеться про акти, що визначають порядок реєстрації в електронній системі охорони здоров'я, обсяг обов'язкових даних, правила захисту та збереження інформації, механізми ідентифікації лікарів та пацієнтів у системі. Вони деталізують реалізацію законів у конкретному цифровому та організаційному контексті.

Варто зазначити, що національне законодавство все активніше гармонізується з міжнародними стандартами. Так, окремі положення українського права відображають основні принципи Загального регламенту про захист даних Європейського Союзу, який встановлює найвищі стандарти у сфері обробки персональних даних. Це особливо важливо в умовах євроінтеграційних прагнень України та глобалізації медичних інформаційних систем.

Висновки. Таким чином, нормативно-правова база в сфері державної інформаційної політики у медицині є багаторівневою, комплексною та динамічною. Вона охоплює конституційні положення, закони загального та спеціального характеру, підзаконні акти та міжнародні норми, які разом утворюють цілісну

правову інфраструктуру для регулювання інформаційних відносин у сфері охорони здоров'я. Якість цієї правової системи має вирішальний вплив на формування та реалізація державної інформаційної політики в усіх сферах, зокрема, в медицині.

Література:

1. Global strategy on digital health 2020-2025. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.who.int/publications/i/item/9789240020924>
2. Офіційний портал Верховної Ради України. Закон України «Про основні засади охорони здоров'я» № 2801-XII від 19.11.1992р. (зі змінами). - [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12>
3. WHO Global Observatory for eHealth. Telemedicine: Opportunities and Developments in Member States. Report on the Second Global Survey on eHealth. – Geneva: WHO Press, - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.emro.who.int/ehealth/ehealth-infocus/ehealth-global-observatory.html>
4. Квітка С., Миргородська М. Цифрова трансформація системи охорони здоров'я: фактори впливу на якість життя населення / С. Квітка, М. Миргородська // Аспекти публічного управління. - 2024. - 12(1). - С.14-21. <https://doi.org/10.15421/152402>
5. Shaban-Nejad A., Michalowski M., Buckeridge D. L. Health intelligence: how artificial intelligence transforms population and personalized health / A. Shaban-Nejad, M. Michalowski, D. L. Buckeridge // Digital Medicine. - 2018. - Vol.1. <https://doi.org/10.1038/s41746-018-0058-9>
6. European Commission. eHealth Action Plan 2012–2020 – Innovative healthcare for the 21st century. – Brussels: European Union, 2012. 16 p. - [Електронний ресурс] – Режим доступу: https://health.ec.europa.eu/publications/ehealth-action-plan-2012-2020_en
7. Криничко Л. Р., Мотайло О. В. Ефективність застосування цифрових технологій в інформаційно-комунікаційній системі державного управління в сфері охорони здоров'я / Л. Р. Криничко, О.В. Мотайло // Економічний простір. - 2021. - №169. - С.78-83. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/169-15>
8. Рибчич І., Чорний О. В. Державна політика у системі охорони здоров'я у період пандемічних впливів COVID-19: соціально-економічні аспекти / І. Рибчич, О. Чорний // Публічне управління та митне адміністрування. - 2021. - № 3 (30). <https://doi.org/10.32836/2310-9653-2021-3.6> journal-app.uzhnu.edu.ua+8repository.ldufk.edu.ua+8journals.kntu.kherson.ua+8

References:

1. Global strategy on digital health 2020-2025. Retrieved from <https://www.who.int/publications/i/item/9789240020924>
2. Ofitsiynyy portal Verkhovnoyi Rady Ukrainy. Zakon Ukrainy «Pro osnovni zasady okhorony zdorov'ya» № 2801-XII vid 19.11.1992r. (zi zminamy) [Official portal of the Verkhovna Rada of Ukraine. Law of Ukraine “On the Basic Principles of Health Care” No. 2801-XII of 19.11.1992 (as amended)]. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2801-12> [in Ukrainian]
3. WHO Global Observatory for eHealth. Telemedicine: Opportunities and Developments in Member States. Report on the Second Global Survey on eHealth. – Geneva: WHO Press, 2010. Retrieved from <https://www.emro.who.int/ehealth/ehealth-infocus/ehealth-global-observatory.html>
4. Kvitka S., Myrghorodska M. (2024) Tsyfrova transformatsiya systemy okhorony zdorov'ya: faktory vplyvu na yakist' zhyttya naseleण्या [Digital transformation of the health system: factors influencing the quality of life of the population]. *Aspects of public governance*, 12(1), P.14-21. <https://doi.org/10.15421/152402>. [in Ukrainian]

5. Shaban-Nejad A., Michalowski M., Buckeridge D. L. Health intelligence: how artificial intelligence transforms population and personalized health. *Digital Medicine*. 2018. Vol.1. <https://doi.org/10.1038/s41746-018-0058-9>
6. European Commission. eHealth Action Plan 2012–2020 – Innovative healthcare for the 21st century. – Brussels: European Union, 2012. 16 p. Retrieved from https://health.ec.europa.eu/publications/ehealth-action-plan-2012-2020_en
7. Krynychko L. R., Motaylo O. V. 2021Efektyvnist' zastosuvannya tsyfrovyykh tekhnolohiy v informatsiyno-komunikatsiyniy systemi derzhavnoho upravlinnya v sferi okhorony zdorov"ya [The effectiveness of the use of digital technologies in the information and communication system of public administration in the field of health care]. *Economic Space*, No. 169, P.78-83. <https://doi.org/10.32782/2224-6282/169-15>. [in Ukrainian]
8. Rybchych I., Chornyi O. V. 2021Derzhavna polityka u systemi okhorony zdorov"ya u period pandemichnykh vplyviv COVID-19: sotsial'no-ekonomichni aspekty [State policy in the health care system during the period of the COVID-19 pandemic: socio-economic aspects]. *Public administration and customs administration*, No. 3 (30). <https://doi.org/10.32836/2310-9653-2021-3.6journal-app.uzhnu.edu.ua+8repository.ldufk.edu.ua+8journals.kntu.kherson.ua+8>. [in Ukrainian]